

DE ENGEL DER UREN

I

De meester zat ten voeten van den toren
En hieuw gedachtloos aan het kantig blok,
Boven hem sloeg de hamer op de klok.
Een helle stem was in den steen te hooren.

Over zijn handen rees een uchtendgloren.
Hij schampte met zijn scherpe beitel licht
De ronding van een hemelsch aangezicht,
En hielp den engel, die wou zijn geboren.

Hij zag de ranke en teedere statuur
En peinsde, of die smalgebouwde handen
Niet zouden breken onder levens last.

Toen zag hij mild des engels oogen branden,
En hief een bord op tot zijn stil figuur,
En de engel hield het bord der uren vast.

II

Hij voert den rei der uren,
Wij staren naar hem op
Met sneller harteklop.
Hoe lang zal 't spel nog duren?

Zijn glimlach blijft besturen
De rustige ommegang,
Maar wie van ons durft lang
Zijn mild gezicht verduren?

F. POLEY-SCHEELE

DE ILLUSIE

WE stonden in den tuin over de schutting heen met buurman te praten, vader en ik.

We hadden het over onze bloemen, over de weinige regen van den laatsten tijd en over de crisis.

Natuurlijk over de crisis!

Ik word altijd een beetje kriebelig over dat eeuwige crisisgepraat!

Het is niet weg te cijferen, dat weet ik wel, maar het wordt te bar; wij eten en drinken tegenwoordig crisis.

Ik wou dat het er mee ging als inder tijd met de alastrim.

De heele wereld scheen plotseling besmet met alastrim. Auto's met doktoren en verpleegsters reden uit om op straat de menigte in te enten tegen alastrim. Alle kranten stonden er vol van, dag aan dag.

Juist in dien tijd werd het kleine meisje vermoord in den polder van Blijdorp; toen hadden de kranten nieuw nieuws en daarmee was de alastrim van het tooneel verdwenen, zoo plotseling en zoo volmaakt alsof ze nooit bestaan had. Daar zie je aan, dat de menschen te veel over de dingen praten.

Maar crisis of niet, morgen op mijn dertigste jaar, wil ik een gezellige dag hebben, met een paar leuke verrassingen voor vader en Rie.

Vader zal zijn dinéetje hebben en Rie haar roomtaartjes . . . daar is ze dol op.

Ja, Rie, waar blijft ze nu? O, ik weet het al, ze zou gaan tennissen! Ik had niet veel lust; 'k moest trouwens nog een paar boodschappen doen voor morgen. Dertig jaar! Waar is de tijd gebleven!

En nog altijd ben ik thuis . . . maar wie weet, of het nu niet het laatste jaar is! Volgend jaar misschien . . . hoewel, de slechte tijd en de lagere loonen maken het niet gemakkelijk voor Roel, om over onze toekomst te praten.

Als hij zijn moeder niet onderhouden

moest . . . ja dan!

Ik stel mij altijd voor, het oogenblik dat hij naar mij toe zal komen, zijn oogen vol geluk en dat hij zijn arm om mij heen zal slaan: Ans . . . eindelijk!

Eens moet het toch komen! 't Kan vandaag zijn of morgen of over een jaar misschien, maar het komt!

Hoe zou het anders kunnen! We woonden twintig jaar naast elkaar; als kinderen waren we haast broer en zuster.

Hij noemde mijn vader altijd „oome Dolf” . . . en nog! Van zijn moeder hield ik evenveel als van de mijne, ja soms vond ik „tante Lies” nog aardiger dan mijn moeder. Ik misgun haar zijn liefde niet; ze was altijd een schat voor ons, vooral toen mijn moeder pas dood was. Arme tante Lies . . . ze is door het sterven van haar man plotseling oud geworden . . . zoo grijs en zoo bleek.

Het is heerlijk dat Roel zooveel van haar houdt.

Hoewel . . . nu kunnen wij niet trouwen. Zeker; ik heb geduld; we houden immers van elkaar? Natuurlijk! er is toch niemand dan Roel die van me houden kan? Als je elkaar toch van kind-af gekend hebt! . . .

We hebben nooit met iemand over onze liefde gesproken, ook met elkaar niet . . . doet er niet toe, we weten het toch?

't Is veel beter zóó dan een einde-looze verlovings-tijd.

Het is nu al weer bijna drie jaar geleden dat vader de zaak verkocht heeft en wij verhuisd zijn.

Ze hebben nu andere bureu gekregen, een groot gezin.

Een paar aardige blonde meisjes zijn er bij, maar Roel zegt dat ze er lang zooveel niet komen dan vroeger bij ons, hoewel de meisjes erg vriendelijk zijn, vooral de jongste.

Maar hij kent hen nog zoo kort . . . wij woonden daar twintig jaar!